

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1725. usque ad annum 1728

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1784

VD18 13322648

§. 17. Propositus reconciliationis modus ab eodem Cardinale rejectus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67667)

Sæc. XVIII. *qui oderant te, oderam, & super inimi-*
A. C. 1725. cos tuos tabescebam.

§. XVII.

Propositus Reconciliationis modus a
Noaillo Cardinale rejectus.

Quamvis Cardinalis Noaillius P. Gravelonio intima familiaritate conjunctus, & aliunde de paterna Pontificis benevolentia optime persuasus esset, eorum tamen consiliis hac in re aquiescere noluit; ne vero temere ac proprio arbitrato quicquam egisse videretur; die decima octava Maij Confluentium secessit, ibidem cum P. La Tour Generali Congregationis Patrum Oratorii, cum Vivantio Cancellario, Coueto, Parocho ad S. Paulum, Patre de la Borde, & Dorsannio, hac super re consultationem instituit. Horum autem omnium sententia eo abibat, unionem quidem cum Pontifice, sacraque Sede non esse scindendam, nec tamen propterea propositum conciliandi modum esse adoptandum: Hujus vero judicii rationes petebant 1. ex ipsa agendi ratione, quam tenuisset Pontifex, 2. ex propositi consilii conditione, 3. ex damnis, quæ ex divulgata Congregationis epistola orirentur: Circa primum observabant, quod Pontifex, nescio quanta

Sæc. XVIII.
A. C. 1725.

quanta pollicitus esset, & a Cardinale olim nil nisi Constitutionis acceptationem exegisset, quin ullam fecisset mentionem vel de ejus appellatione vel de Instructione Pastoralis; postea vero Constitutione eo modo, quo petitum fuisset, semel recepta, Pontifex adeo non literas, uti promiserat *benevolas* ad Cardinalem dederit, ut ipsum potius *acerbissimis* exasperarit verbis: In ipso autem Congregationis consilio non paucos latere nævos censebant, & quidem primo, insinuari infallibilitatem Pontificiam ex eo, quia Cardinali præcipitur, ut *omnimoda obedientia* sese sanctæ Sedis judicio semper & in omnibus subjiciat. 2. Exigi ab Archiepiscopo tam humilem revocationem, qualis ab Episcopo Italo, etsi perversissimæ vitæ & doctrinæ, vix exigi posset. 3. Sequi, quod si Noaillius in sua Instructione cuncta sacræ Sedi minus accepta damnare cogeretur, eo ipso etiam suum recursum ad Papam, suam appellationem & omnes Regni leges ibidem stabilitas reprobare videretur. 4. Eundem adstringi ad *puram & simplicem* acceptationem, qualis tamen a nemine unquam petita fuisset, & quæ jam Anno 1714. rejecta, a Clero Gallicano tanquam Parlamenti modificationibus contraria ex Clementis XI. Brevi fuisset

fet

Sæc. XVIII. set deleta. 5. Postulari a Cardinale, A. C. 1725. ut totam suam Diæcesin eo adigeret, ut quod ipse rejicit vel acceptat, id ipsum illa cum ipso rejiciat & acceptet, quod tamen æquitati repugnaret, quia Parisina Diæcesis non esset deterioris conditionis, quam ceteræ Regni Diæceses, quæ Constitutionem *pure & simpliciter* non recepissent. Denique exaggerabant sequelas ex ejusmodi consilio orituras, has inter prima erat, solum P. Gravesonium, quia pollicitationis Noaillo factæ vadem se præbuisset, si S. Officium promissis non steterit, gravem ejusdem Tribunalis indignationem, vexationemque subitum. 2. Secundum hujus consilii successum omnino dependere a religioso secreto, id tamen abs dubio violandum, quia hoc negotium ab ejusmodi pertractaretur Cardinalibus, qui nec Noailii, nec pacis amici forent. 3. Promitti quidem, mox paternas Pontificis literas ad Noailium esse mittendas, haud immerito tamen timendum, ne Maiellus eas impediendi varios excogitaturus esset prætextus, quos inter haud infimum fore Romanorum Cardinalium solertiam, qua de totius Diæcesis submissione authenticum exigituri essent testimonium, quod priusquam daretur, totam Diæcesin
 contra

contra Noaillium insurrectionem, huncque exin in deplorandum conjici Statum, ab Amicis derelinqui, ab inimicis vexari, ejusque auctoritate vilipensa, ejus famam, non sine maximo temporis & honoris dispendio fæde profcindi. 4. Promitti quidem Breve Pontificium, cujus autem tenoris illud sit futurum, ignorari; forte in eo ex duodecim articulis non nullos esse delendos, alios in alium sensum inflectendos, vel clausulas Gallicanis libertatibus contrarias adjiciendas esse: fors etiam Noaillium velut hæreticum nunc primum ad sanam fidem revocatum, vel saltem ceu ovem errabundam a bono Pastore ad gregem reportatam, vel tanquam Filium prodigum in se reversum ibidem fore depingendum. 5. Haud dubitandum, quin promulgato Congregationis consilio Parochi & Religiosi illud acceptare sint recusaturi, proin haud abs re verendum, ne innumeræ fierent appellationes ad futurum Concilium, & Parlamentum, sicut olim contra Boloniensis Episcopi mandatum, ita & nunc adversus Noaillii epistolam insurgeret, proin posteriora essent pejora prioribus, nec vera & solida pax redderetur, sed novi potius enascerentur tumultus, non sine Ultramontanorum jubilo, qui gavisuri essent, quod

Sæc. XVIII.
A. C. 1725.

Sæc. XVIII. quod Parisiensis Archiepiscopus,
 A. C. 1725. qui pro libertatibus Ecclesiæ Gal-
 licanæ tam diu, tamque constanter de-
 certasset, tandem decisiones S. Officii
 ceu *infallibiles* agnoscere, suam ad fu-
 turum Concilium appellationem dam-
 nare, & Constitutionem *Unigenitus pure*
 & *simpliciter* acceptare compulsus fuis-
 set. Denique manifestum fieri, quod
 Papa quidem eo sine duodecim arti-
 culorum doctrinam ceu sanam, veram
 & orthodoxam agnovisset, ut pacem
 Franciæ redderet, Cardinales tamen,
 quamvis nonnisi Cleri Romani pars
 essent, eidem resisterint, proin-
 Pontificum infallibilitas non Pon-
 tifici, sed Cardinalibus compete-
 ret. Præterea, si Pontifex hos arti-
 culos approbare renuerit, Molinistis
 integrum fore, in vulgus spargere, prout
 jamjam divulgassent, per Constitutio-
 nem *Unigenitus* damnari duodecim hosce
 articulos, id tamen in Clementis XI.
 qui illam edidisset, in sanctæ Sedis, quæ
 illam adoptasset, & in omnium eorum,
 qui eam amplexati fuissent, injuriam
 & dedecus cedere.

His fusius expositis præfati Consi-
 liarii deliberabant, quid in præsentii
 rerum vicissitudine Noaillio agendum,
 & demum in quid salvo suo honore
 consentire posset. Hos inter Couetus
 cen-

censuit, *puram & simplicem* Constitutio-
 nis acceptationem non esse quidem re-
 jiciendam, moderandam tamen præ-
 missa præfatione, qua explicaretur,
 quid nomine ejusmodi acceptationis in-
 telligendum, & quid Cardinalis jure
 concedere valeret, dein præter man-
 datum etiam epistolam omni submis-
 sione plenam ad Papam esse mitten-
 dam, in qua proponerentur rationes,
 ob quas Noaillius S. Officii sententiam
 sequi prohiberetur: Postea Pater la
 Tour, Vivantius, & Parochus S. Pauli
 ejusmodi mandatum, seu Epistolam
 Pastoralem esse vulgandam censebant,
 Dorsannus vero & P. la Borde duntaxat
 officiosas literas Romam a Noaillio esse
 mittendas asseriebant, quinimo Pa-
 rochus palam edicebat, quod accepta-
 tio *pura & simplex* foret magis oppor-
 tuna, quam *relativa*: Rebus tandem
 maturius ponderatis conclusum est, ut
 simul mandati Romam transmittendi
 norma a Coueto, & epistolæ ad Papam
 perscribendæ idea a P. la Borde con-
 ficeretur.

§. XVIII.

*Duodecim doctrinæ articuli a Noail-
 lio propositi Regis jussu
 suppressi.*

Hist. Eccles. Tom. LXXII.

H In-